

Азъ почнахъ да я дебна, като насочвахъ къмъ нея пушката си. Тя не обръщаше никакво внимание на мене и продължаваше да тича по брѣга и жално да вие.

Разбрахъ каква е работата. Въ рѣката безпомощно подскачаше малко меченце, което току що бѣ паднало отъ брѣга. То съ жално скимтене викаше майка си на помощъ. Но мечката още не се рѣшаваше, дали да се хвърли въ рѣката.

А въ това врѣме силното течение на рѣката отнисаше меченцето все по-надолу и по-далече отъ брѣга.

Азъ сега лесно бихъ се прицѣлилъ въ мечката и веднага бихъ я убилъ, но не щѣхъ да сторя това.

Най-послѣ мечката не отрая. Внимателно скочи отъ брѣга долу край самата рѣка, помисли малко, изведнѣжъ рѣшително се хвърли въ рѣката и заплава къмъ меченцето си...

Забравихъ моя гнѣвъ къмъ мечката. Стана ми много жално за нея и за дѣтенцето ѝ. Азъ се затекохъ къмъ онова мѣсто на брѣга, съ голѣма мъжа търколихъ въ рѣката едно отсѣчено нѣкога и оставено тамъ голѣмо дърво... Водата го понесе. Азъ гледахъ що ще стане.

Дървото бавно заплава по течението, но все-таки съ по-голѣма бързина отъ мечката и ето — настигна я... А щомъ дървото се изравни съ мечката, тя го обхвана съ лапитѣ си и се покатери отгорѣ му, като държеше въ зѣби ухапаното прѣзъ шията меченце...